

1

Era el mes de febrer. La meva germana, la Irene, tenia tretze anys; en Jordi, el petit, vuit, i jo n'acabava de complir setze. Feia una tarda de diumenge de cel arrapat a les teulades i plugim fi, perfecta per passar-la tancat a l'habitació davant de l'ordinador, connectat a un joc d'estratègia en línia que tenia enganxats fanàtics de mig món.

Acabava d'intuir un bon ardit per no deixar al descobert la meva tàctica quan la Irene va obrir la porta sense miraments i es va plantar amb una cadira al meu costat.

—Jo també hi vull jugar.

—Això no és per a tu. Vés al teu ordinador.

Amb ella no em podia concentrar. Feia molts dies que treballava en els moviments i, al més petit descuit, un altre me'ls podia robar.

—Ostres, Dani...! Deixa'm estar aquí i així n'aprenc.

—M'estàs distraient!

Alguna cosa no anava bé. Algú se m'havia introduït al sistema i m'estava desbaratant el pla de joc. Només faltava en Jordi traient el nas darrere meu.

—Surt d'aquí. No veus que enredes?

—Només vull mirar com jugueu...!

—No, home, surt. Això no és per a criatures.

—Xocolata desfeta! —En Jordi em va pessigar l'esquena i va fugir com un llamp.

—El pare ha fet xocolata! —La Irene va córrer darrere seu atreta per l'olor que venia de la cuina.

Vaig resignar-me a tancar l'ordinador. Almenys no m'hauria de sentir que sempre me'ls treia de sobre com una nosa. Al menjador, plats, tasses i culleretes dringaven de l'armari a la taula.

Vam aplaudir engrescats l'entrada del pare amb la xocolata fumejant, bona com només sabia fer ell, i al cap d'un moment hi sucàvem el pa de nous que havia preparat la mare sense dir ni piu. Quan ja escuràvem el fons de les tasses, el pare es va eixugar amb el tovalló, el va deixar al costat del plat i va deixar caure amb el seu to manyac:

—Nois, Irene..., estaré fora una temporada. L'empresa m'envia a una fàbrica de l'estranger.

Vam buscar els ulls de la mare. Una ombra fina li va tremolar a la mirada.

La meva germana va saltar.

—Hi has d'anar per força?

—Cal que hi vagi algú de confiança. Hi ha hagut un problema greu a la cadena de producció.

Estàvem habituats als seus viatges de feina. Havia trepitjat els aeroports de mig món. Però les seves sortides s'havien anat fent cada vegada més esporàdiques. La sequera persistent i la sobreexplotació de recursos havien abocat

alguns territoris a la misèria. Hi creixia la tensió i, en alguns on tenia indústries l'empresa metal·lúrgica per a la qual treballava el pare, hi havia hagut brots violents que l'havien obligada a restringir els desplaçaments dels directius.

—No havies dit que només us relacionaríeu amb les fàbriques a través de la xarxa telemàtica per raons de seguretat? —vaig retreure-li.

—No ho podem arreglar des d'aquí. Hi ha d'anar algú que conegui bé la maquinària, i la llengua i la gent del país. No m'hi puc negar.

—T'hi estaràs gaire temps?

El pare va mirar en Jordi i va continuar amb aquell seu parlar que modulava cada paraula, com si volgués esmolar-ne qualsevol accent que la pogués fer sonar massa cantelluda.

—A tot estirar, un mes.

—Vindràs algun cap de setmana?

—No, Jordi. Amb la mare hem pensat que val més que acabi la feina de pressa i torni com més aviat millor.

—I quan te n'aniràs?

Va resseguir la vora del plat amb la punta del dit, buscant amb els ulls la complicitat de la mare abans de contestar a la Irene.

—Dissabte que ve.

—I què esperàveu per dir-ho? —La meva germana havia fet la cadira enrere amb una revolada—. Pensaves enviar-nos un missatge quan fossis fora?

—Tot ha anat molt de pressa. Amb prou feines hem tingut temps de parlar-ne amb la mare.

El cop de porta de l'habitació de la Irene ens va atrapar amb la vista perduda en les engrunes de pa i les tasses brutes de xocolata. En Jordi es va escapolar encongint fins al sofà, va connectar el televisor, va entrar en un portal d'Internet i es va posar a mirar el primer vídeo d'animals que va trobar.

Em vaig aixecar amb el pretext de recollir, vaig deixar quatre coses a la cuina i me'n vaig anar a la meua habitació de mal humor.

Estirat al llit amb els ulls clucs, no podia evitar que m'assaltessin les imatges que es repetien als informatius. La fam i les epidèmies feien estralls en alguns països, i la ràbia i la impotència eren terreny adobat per a líders amb proclames incendiàries. S'havien produït alguns atemptats, l'amenaça de la força de les armes havia saltat a les primeres planes i corria el rumor que alguna potència n'estava instal·lant per seguretat en una de les estacions científiques que orbitaven al voltant de la Terra.

Vaig fer mitja volta i vaig posar el meu grup de música preferit, empiat per capficar-me en el viatge del pare, només perquè els mitjans de comunicació s'esforçaven a servir-nos a taula a cada àpat els pitjors titulars.

Devia quedar-me adormit. Quan em van arribar les veus del pare i en Jordi, l'habitació estava a les fosques. Vaig incorporar-me i dels peus del llit estant vaig entreobrir la porta. Un rectangle de llum esbiaixat tallava la penombra del passadís.

—Va, pare...

—Ja no me'n recordo... —Es feia pregar.